

Bepillantás

A súlyos, faragott ajtók becsapódtak, a kapualj boltíves üregében megrezzentek a pókhálók.

Az ablakokat befalazták. Szintről-szintre. Azt beszélnek valami özönvíz vagy özönvér lepte el a környéket. Valamikor. Akkoriban többször látták az Iszonyatot malteres kanállal. Vakon merednek azóta, múltjukba hallgatva. A falak mögött kibogozhatatlan remegések futkároznak, egyesek szerint az Iszonyat, mások a nyomorúság elégedetlenkedésére vagy a Fennség bezártság miatti háborgására találhatnak.

A Szomorúság olykor napokat tölt mozdulatlanul diófakarfájú foteljében, a vakablak előtt. Időnként lehunytt Szemhéja alól elmosolyodik -- mintha a vigasztalás szándékának engedve harmadszor és negyedszer is megnézne egy bőrlepszket.

Majd visszasimítja teljes mozdulatlanságát,.

Volt idő amikor egy-egy jólélekbe-költözhetett. Együtt élt pinyekkel, szarkákkal, ősszel leginkább verebekkel de megesett, hogy szomszédos rekeszbe került afrikai oroszlánkölykökkel és égei bíborcsigákkal. Nem erőszakoskodott, nem lett tolakodó. Igaz, ha üreget talált feltűnés nélkül berendezkedett, letelepedve a nyílással szemben, átadva magát a bemélyülésnek. Mihelyst háborgatták megérezte alkalmatlankodását és kopott kartonbőröndjét hóna alá véve távozott.

A háta mögötti falióra a 12-en állt meg valamikor. Éjjelenként köd lepi meg a szobákat, szétmorzsolja a kontúrokat, érvényét veszti a törvényeknek -- a gravitációjának is -- az emlékek szemcsékbe oldódnak, s lebegni kezdenek, akár a kristálycukor molekulák. Reggel lezuhan egy pohár, szilánkjai megvérzik a csendet, s a Szomorúság ilyenkor mintha könnyezni kezdene.

Lelkében egy tökéletesen elhagyott téglalapúlettel, befalazott boltíves ablakokkal.

Hallja, hogy a koromtól megfeketedett falakon belül valaki egy lilium huzatos, öblös karosszékekben jóságosan mosolyogva, véget nem érően sóhajt.

Csipo Erika